

Arrest

nr. 157 935 van 9 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIBI, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 28 oktober 2010 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). Op 5 juni 2012 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 18 juni 2012 wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Verzoeker dient op 17 juli 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 17 oktober 2012 onontvankelijk verklaard.

Verzoeker dient op 13 november 2012 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 15 januari 2013 wordt de aanvraag van 13 november 2012 onontvankelijk verklaard. Bij arrest nummer 106 359 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) van 4 juli 2013 wordt de onontvankelijkheidsbeslissing van 15 januari 2013 vernietigd.

Verzoeker wordt op 15 januari 2013 eveneens bevolen om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 1 oktober 2013 wordt de aanvraag van 13 november 2012 weder onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 29 november 2013 ingetrokken.

Op 14 januari 2014 wordt de aanvraag van 13 november 2012 opnieuw onontvankelijk verklaard.

Op 14 januari 2014 wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd van drie jaar.

Dit is thans de bestreden beslissing, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 januari 2014 die als volgt gemotiveerd is:

“INREISVERBOD

Aan de heer:

*naam: G.
voornaam : B.
(...)*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenakkoord ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17.10.2012 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

1) Voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Hij zet in zijn verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

"Volgens het artikel 74/11 van de wet, "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

Volgens het artikel 74/13 : "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Volgens de terugkeerrichtlijn : "De lidstaten dienen er voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procédure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven" (Overwegende 6).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.987 van 21.12.2011 : « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting : de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen voor een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden. In casu, is het wel het geval : de tegenpartij vermeldt de verschillende beslissingen die werden genomen ten opzichte van verzoeker zonder rekening te houden met andere factoren, met name de gezondheid, die in de aanvraag en beroepen ingediend werden.

Bijgevolg is de beslissing niet wettelijk gemotiveerd, maakt de tegenpartij een manifeste fout en miskent het artikel 62, 74/11 en 74/13 van de wet, de zorgvuldigheidsplicht en de richtlijn.

(...)

De tegenpartij heeft een beslissing van inreisverbod genomen omdat verzoeker geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten heeft gegeven. De tegenpartij mag niet, zonder een manifeste fout te maken en het artikel 74/11 te schenden, aan verzoeker verwijten dat hij geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten heeft gegeven. Inderdaad heeft verzoeker op het antwoord aan zijn aanvraag en aan het beroep gewacht. Als hij niet meer in België was zouden de aanvraag en het beroep verworpen zijn. Bovendien werd de beslissing door Uw Raad vernietigd en daarna door de tegenpartij ingetrokken. Inderdaad werd de beslissing door Uw Raad per arrest n° 106.359 van 4 juli 2013 vernietigd. Op 1ste oktober 2013 werd de aanvraag nog onontvankelijk verklaard. Op 29 november 2013 werden de beslissingen ingetrokken. Bijgevolg was verzoeker in wettig verblijf tot de nieuwe beslissing.

Volgens het artikel 74/11 van de wet, "De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar ...De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval"

Het blijkt uit dit artikel dat het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De tegenpartij moest rekening houden van de omstandigheid dat verzoeker een beroep had ingediend tegen de weigering van zijn aanvraag op basis van het artikel 9ter. In casu, past de beslissing het maximaal verbod. Nochtans is er absoluut geen motivatie betreffende de keuze van de straf ; de tegenpartij heeft de strenger straf gekozen, zonder uit te leggen de reden van zijn keuze en het verband tussen de ernst van de feiten en de straf gekozen.

Bijgevolg is de beslissing noch wettelijk noch op een adequate wijze gemotiveerd ten opzichte van de artikelen 74/11, (...) van de wet van 15.12.1980."

3.2. In haar nota met opmerkingen zet de verwerende partij het volgende uiteen:

"In het enige middel roept verzoeker de schending in van artikelen 3 en 13 EVRM, van artikelen 9ter, 62,74/11,74/13,74/14 Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht, en het maken van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker stelt dat de duur van het inreisverbod bepaald moet worden rekening houdend met de specifieke omstandigheden van de zaak.

Hij verwijst vervolgens naar artikel 6 van de terugkeerrichtlijn en stelt dat er geen terugkeerbesluit kan worden uitgevaardigd zolang een procedure lopende is voor verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning.

Verzoeker stelt verder dat artikelen 3 en 13 EVRM geschonden zouden zijn door de uitvoering van de bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing een inreisverbod betreft en geen bevel om het grondgebied te verlaten.

In dit opzicht kan artikel 6 van de terugkeerrichtlijn niet geschonden zijn aangezien dat artikel betrekking heeft op een 'terugkeerbesluit'.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welke wijze artikelen 3 en 13 EVRM geschonden zouden zijn door het inreisverbod.

Het feit dat verzoeker en zijn echtgenote ondertussen een beroep tot nietigverklaring hebben ingesteld tegen de beslissing van 14 januari 2014 waarbij hun aanvraag 9ter onontvankelijk werd verklaard, belet niet dat hen een inreisverbod wordt opgelegd.

Het bestreden inreisverbod is zowel formeel als materieel gemotiveerd.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet dat stelt dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het dossier bij het nemen van een verwijderingsmaatregel.

In casu gaat het niet om een verwijderingsmaatregel.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet stelt dat er rekening dient te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval bij het bepalen van de duur van een inreisverbod.

Verzoeker roept geen specifieke omstandigheden in waarmee geen rekening zou zijn gehouden.

Het inreisverbod werd afgegeven op het moment dat de aanvraag 9ter onontvankelijk werd verklaard.

Verzoeker maakte niet aannemelijk dat de aandoeningen waaraan hij lijdt voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Het feit dat het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de beslissing van 14 januari 2014 waarbij de aanvraag 9ter onontvankelijk werd verklaard heeft geen schorsende werking ten opzichte van verwijderingsmaatregelen.

De wet bepaalt niet de gevallen waarin een inreisverbod van 3 jaar moet worden opgelegd. De wetgever heeft de vrije keuze over gelaten aan verwerende partij om, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van elk geval, een inreisverbod op te leggen tot een maximumduur van 3 jaar.

Verwerende partij beschikt in casu over een discretionaire bevoegdheid.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Het inreisverbod van 3 jaar wordt gemotiveerd.

"Voor zoveel als nodig bevestigt de Raad nogmaals dat uit een illegaal verblijf, wat overeenkomstig artikel 75 van de vreemdelingenwet een misdrijf is, geen rechten kunnen worden geput." (RVV, arrest nr. 3302 van 29 oktober 2007).

Een onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag indienen voor de opheffing of de opschorting van het inreisverbod, omwille van humanitaire redenen, beroepsredenen of studieredenen.

De vreemdelingenwet is van openbare orde en voorziet in artikel 74/11 § 1 eerste lid dat een inreisverbod van maximum 3 jaar wordt opgelegd in het geval waarin er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Wat betreft de motivering van het inreisverbod van 3 jaar heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld:

"Tevens is in de bestreden beslissing uiteengezet dat, in uitvoering van artikel, 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, waarbij opnieuw wordt geduid dat hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 3 juli 2012 werd ter kennis gebracht. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn

rechtsmiddelen aan te wenden. Uit de in de bestreden beslissing opgenomen motivering blijkt tevens dat verweerder rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoeker, met name zijn manifeste weigering om de Belgische verblijfswetgeving te respecteren en gevolg te geven aan een hem eerder ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten. (...)

Nu in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij in het verleden geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten en dit gegeven steun vindt in de stukken van het aan de Raad voorgelegde administratief dossier kan ook geen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet – artikel dat zelf geen formele motiveringsplicht oplegt – worden vastgesteld.” (RVV nr. 99.051 van 18 maart 2013).

De bestreden beslissing is proportioneel met de feiten.

Verzoeker roept de schending van de materiële motiveringsplicht in maar verduidelijkt niet welke van de feiten verkeerd zijn. Hij betwist de uitdrukkelijk vermelde motieven niet.

Het middel is ongegrond.”

3.3. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Hij is van oordeel dat in de bestreden beslissing niet afdoende wordt meegedeeld waarom er een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Hij betoogt tevens dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de elementen van zijn gezondheid die in de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en beroepen ingediend werden.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft zowel de juridische grondslag weer, als de feitelijke gegevens op grond waarvan de beslissing is genomen. Aldus is de bestreden beslissing formeel gemotiveerd. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling, artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

3.4. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in

twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Hieruit blijkt duidelijk dat krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet op verweerder de verplichting rustte om, samen met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied, aan verzoeker een inreisverbod op te leggen wanneer wordt vastgesteld dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

De Raad wijst er op dat artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt dat in het geval dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, een inreisverbod wordt opgelegd van 'maximum' drie jaar. Waar artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet een inreisverbod voorschrijft wanneer voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, houdt dit artikel echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen. In tegendeel bepaalt artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De gemachtigde beschikt dan ook onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid om de termijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, zij het dat de geldingstermijn bij de loutere vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan niet meer maar wel minder dan drie jaar kan bedragen ('maximum' drie jaar).

Het opleggen van een inreisverbod op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet impliceert nog niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Aangezien de gemachtigde een keuzemogelijkheid heeft met betrekking tot de geldingstermijn van het inreisverbod, is alleszins een afdoende motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod vereist (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

3.5. De Raad stelt vast dat het inreisverbod (en de duur) in de bestreden beslissing *in casu* wordt gemotiveerd doordat uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en vermeld wordt dat "*voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum*".

Uit deze motivering blijkt dat éénzelfde juridische en korte feitelijke motivering wordt geboden, die wordt gehanteerd zowel ter verantwoording van het opleggen van het inreisverbod als ter verantwoording van de geldingstermijn van drie jaar. De gemachtigde stelt immers vast dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en betrokkene niet in het bezit is van een geldig visum. Op zicht van de motieven van de bestreden akte kan niet worden opgemaakt welke van deze vaststellingen worden gehanteerd als grond voor het opleggen van het inreisverbod dan wel als grond om in verzoekers geval te opteren voor een geldingstermijn van drie jaar.

Deze motivering dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum, wordt aldus aangewend om zowel de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als de beslissing tot het opleggen van een termijn van drie jaar, te schragen. Aldus blijkt geenszins een afzonderlijke motivering waarom in de thans voorliggende zaak, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval namelijk de gezondheid van verzoeker, wordt geopteerd voor een geldingstermijn van drie jaar (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Hierbij moet worden geduoid dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, niets afdoet aan de beoordelingsbevoegdheid van de gemachtigde om de termijn van het inreisverbod aan te passen aan de specifieke omstandigheden van het geval. Aangezien de gemachtigde een keuzemogelijkheid heeft met betrekking tot de termijn van het inreisverbod, is alleszins een afdoende motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod vereist (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Het hanteren van eenzelfde feitelijke motivering om de geldingstermijn van het op te leggen inreisverbod te bepalen op drie jaar als om de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod zelf te schragen, getuigt van een zekere vorm van automatisme in hoofde van de gemachtigde en laat alleszins niet toe na te gaan of op concrete wijze rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekers geval om *in casu* een geldingstermijn van drie jaar te voorzien.

De Raad stelt vast dat in de thans bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verweerder beweert in de nota met opmerkingen, elk spoor ontbreekt van enige motivering waaruit blijkt dat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van

verzoekers geval. De bewering van verweerder dat er geen specifieke omstandigheden werden ingeroepen door verzoeker kan niet bijgetreden worden nu uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde wel degelijk op de hoogte was van de medische problemen van verzoeker die blijken uit de aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Waar verweerder zou kunnen menen dat dit overbodig was gezien de onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvragen, wijst de Raad erop dat ten eerste deze beslissing nog vatbaar was voor beroep en ten tweede dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat hier uitdrukkelijk naar kon en moest verwezen worden in de bestreden beslissing.

De geboden en korte motivering dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum, voegt in wezen niets toe aan en betreft een parafrasering van de vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is voorzien. Er dient verder te worden opgemerkt dat het bepaalde in artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet niet enkel een onderzoek, maar ook een motivering vereist omtrent de duur van het inreisverbod in het licht van de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. Bij gebrek aan motivering ter zake kan de Raad niet nagaan of de opgelegde termijn in redelijkheid is verantwoord. De Raad is dan ook van oordeel dat niet afdoende is gemotiveerd waarom werd gekozen voor een inreisverbod met een geldingstermijn van drie jaar.

Gelet op het bovenstaande wordt een schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 14 januari 2014 houdende het inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS